

РЕШЕНИЕ

№ 37631

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9482** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. чл. 4 от ЗМДТ, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. Д. И., ЕГН [ЕГН], срещу АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите, връчен на дата 03.07.2024 г. чрез ССЕВ, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община на основание чл. 156, ал. 4 от ДОПК, поради непроизнасяне в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК по подадена жалба вх. № СФД22 – ГР94 – 2366 / 17 / 04.07.2024 г. срещу АПВ СФД22 - ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г.

С оспорения АПВ, е отказано на физическото лице С. Д. И. възстановяването на сумата, която е била посочена в искането за възстановяване от 21 332. 22 лева. Възстановена е сумата от 7764. 43 лева, представляваща ДНИ и ТБО за 2017 г.

С жалбата се иска отмяна на АПВ в оспорената част като незаконосъобразен. В жалбата е посочено, че има неправилни изчисления на размера на дължимите суми за ДНИ и ТБО от физическото лице – ползвател С. И. за този обект. Посочени са периодите: 2018, 2019, 2020, 2021 и 2022 г. Обжалваният АПВ и посочените в него задължения за ДНИ и ТБО са определени в нарушение на влязло в сила решение № 423 / 21.01.2021 г. на АССГ, Трето отделение, 71 – ви състав, по адм. д. № 4244 / 2018 г. Това съдебно решение определя каква е приложимата данъчна основа и данъчна ставка за ДНИ и ТБО по отношение на данъчно задълженото физическо лице С. И. за последващите години 2018 – 2022 г. Иска от съда отмяна на обжалвания АПВ и да бъде разпоредено възстановяване на целия размер на недължимо платения данък недвижими имоти

(ДНИ) от 10 302. 06 лева за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2022 г. Иска от съда отмяна на обжалвания АПВ и да бъде разпоредено възстановяване на целия размер на недължимо платената такса битови отпадъци (ТБО) от 24 491. 12 лева през периода 01.01.2017 г. – 31.12.2022 г. Общият размер на недължимо платените суми от С. И. за местни данъци и такси възлиза на 34 586. 33 лева. Иска се възстановяване на тази сума, като се разпореди тя да се преведе по банкова сметка, посочена в жалбата. Претендират се присъждаме на разноски по делото. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител Ж. Д. – П. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща прокурор за участие в съдебното производство. Не изразява становище по съществото на правния спор.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, след като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Предмет на проверка в настоящото производство е АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите, връчен на дата 03.07.2024 г. чрез ССЕВ, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община на основание чл. 156, ал. 4 от ДОПК, поради непроизнасяне в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК по подадена жалба вх. № СФД22 – ГР94 – 2366 / 17 / 04.07.2024 г.

Производството пред административния орган е започнало по Искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени задължения за такси по ЗМДТ, подадено от С. Д. И.. Искането от дата 30.04.2024 г. е подадено на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК и в него е обективизирана волята на И. да бъде извършено прихващане/възстановяване на недължимо платен данък недвижими имоти в размер на 13131. 55 лева, както и недължимо платена такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 35 228. 57 лева.

В мотивите на оспорения АПВ е посочено, че С. Д. И. дължи ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2018 г. – 31.12.2022 г.

За да издаде оспорения акт, органът по приходите е констатирал следното:

С Решение № 793 / 21.12.2017 г. на СОС размерът на такса битови отпадъци за периода е 10 промила на база отчетна стойност. Промилите са разпределени съответно 3.20 промила за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване; 2. 80 промила за обезвреждане в депа или други съоръжения; 4. 00 промила за поддържане на чистотата на територията за обществено ползване.

За 2018 г. има подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, че имотът няма да се ползва през 2018 г. Съгласно Решение на СОС за 2018 г. общинският съвет определя размер на такса битови отпадъци: 1) по чл. 23 – за нежилищни имоти на предприятията, според количеството битови отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхранението им и честотата на сметоизвозване; по ал. 3 – размер на такса битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на СО в лева, при честота на сметоизвозване един път седмично, в зависимост от вида и обема на съда, съгласно Приложение Б, като цена на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; по алинея 4 – четири промила върху отчетната стойност на имотите за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Посочено е, че на основание чл. 69 от ЗМДТ таксата битови отпадъци се внася на четири равни вноски в следните срокове: първа вноска от 01 март до 30 април; втора вноска до 30 юни; трета вноска до 30 септември; четвърта вноска до 30 ноември на годината, за която се дължи. Данъчната оценка за 2018 г. е 2 053 487. 10 лева.

Отчетната стойност на двата търговски обекта е 1 600 000 лева. Такса битови отпадъци се изчислява по следната формула: $1\,600\,000 \text{ лв.} \times 4 \text{ промила} : 1000 = 7740.00 \text{ лева}$.

Относно ТБО за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. С Решение на СОС размерът на такса битови отпадъци за периода е 10.00 промила на база отчетна стойност. Установено е още, че за 2019 г. има подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, тоест че имотът няма да се ползва през 2019 г. Съгласно Решение на СОС за 2018 г. общинският съвет определя размер на такса битови отпадъци: 1) по чл. 23 – за нежилищни имоти на предприятията, според количеството битови отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхранението им и честотата на сметоизвозване; по ал. 3 – размер на такса битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на СО в лева, при честота на сметоизвозване един път седмично, в зависимост от вида и обема на съда, съгласно Приложение Б, като цена на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; по алинея 4 – четири промила върху отчетната стойност на имотите за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Посочено е, че на основание чл. 69 от ЗМДТ таксата битови отпадъци се внася на четири равни вноски в следните срокове: първа вноски от 01 март до 30 април; втора вноски до 30 юни; трета вноски до 30 септември; четвърта вноски до 30 ноември на годината, за която се дължи. Данъчната оценка за 2019 г. е 1 909 454.40 лева. Отчетната стойност на двата търговски обекта е 1 600 000.00 лева. Такса битови отпадъци се изчислява по следната формула: $1\,600\,000 \text{ лв.} \times 4 \text{ промила} : 1000 = 7740.00 \text{ лева}$.

За 2020 г. не е била подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. Отчетната стойност за 2020 г. е 150 000 лева. Такса битови отпадъци е $150\,000 \times 10 \text{ промила} : 1000$ равно на 1 500 лева. През 2020 г. има отказ от правото на ползване върху търговския обект. Начисляването на такса битови отпадъци е само върху офиса, който е с отчетна стойност 150 000 лева. Първото тримесечие е по 4 промила. От второто тримесечие за такса битови отпадъци се начислява по 10 промила върху отчетната стойност на офиса за 2020 г. За периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. такса битови отпадъци на задълженото лице е в размер на 5125 лева.

Относно ТБО за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. За 2021 г. има подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. На основание чл. 69 от ЗМДТ таксата битови отпадъци се внася на четири равни вноски в следните срокове: първа вноски от 01 март до 30 април; втора вноски до 30 юни; трета вноски до 30 септември; четвърта вноски до 30 ноември на годината, за която се дължи. За периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. такса битови отпадъци на задълженото лице е в размер на 770.63 лева.

Относно ТБО за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. За 2022 г. има подадена декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. На основание чл. 69 от ЗМДТ таксата битови отпадъци се внася на четири равни вноски в следните срокове: първа вноски от 01 март до 30 април; втора вноски до 30 юни; трета вноски до 30 септември; четвърта вноски до 30 ноември на годината, за която се дължи. За периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. такса битови отпадъци на задълженото лице е в размер на 770.63 лева.

Относно данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ данъчната основа за нежилищните имоти на юридическите лица е по – високото число между посочената отчетна стойност на обекта и данъчната оценка съгласно приложение № 2 от ЗМДТ. Съгласно приложените документи отчетната стойност на търговския обект с площ от 1 732.39 кв. е 1 450 000 лева / данъчна оценка 1 912 304.40 лева и за офис с площ от 179.06 кв. м. – 150 000 лева / размерът на данъчната оценка е 141 182.80 лева. Размерът на данъка за търговските обекти е определен върху отчетната стойност на търговския обект и данъчната оценка на офис $\times 1.875 \text{ промила}$. Общо дължимият данък сгради за двата търговски

обекта е 1 933. 40 лева

Относно данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. Общо дължимият данък е определен на 3615. 32 лева.

Относно данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. Общо дължимият данък сгради за двата търговски обекта е в размер на 1110. 54 лева.

Относно данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. Дължимият данък сгради за търговски обект: „офис“ е определен върху отчетната стойност х 1. 875 промила. Общо дължим данък сгради за офиса е 281. 25 лева.

Относно данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. Дължимият данък сгради за търговски обект: „офис“ е определен върху отчетната стойност х 1. 875 промила. Общо дължим данък сгради за офиса е 281. 25 лева.

При тези фактически установявания компетентните финансови органи на Столична община са отказали да възстановят посочената в искането сума за възстановяване в размер на 21 332. 22 лева.

С оспорения АПВ е възстановена за финансовата 2017 г. общо сумата от 7764. 43 лева, формирани като сбор от сумата от 3044. 88 лева (ДНИ за 2017 г.) и 4437. 83 лева (ТБО за 2017 г.). Издаденият АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите, е оспорен от жалбоподателя С. И. по административен ред пред Кмета на Столична община с жалба вх. № СФД22 – ГР94 – 2366 / 17 / 04.07.2024 г. в частта, с която се отказва да се възстанови сумата, така както е посочена от И.. Този акт е потвърден мълчаливо от Кмета на СО, на основание чл. 156, ал. 4 от ДОПК, поради непроизнасяне в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК.

Недоволен от така издадения и мълчаливо потвърден АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите, жалбоподателят (в частта, в която му е отказано възстановяване) го оспорва пред състав на АССГ. В хода на съдебното производство е прието основно и допълнително заключение по ССЧЕ. Данъчно задълженото лице С. И. е платил за двата обекта в посочения период по банкова сметка на СО данък върху недвижимите имоти общо в размер на 14 988. 13 лева. Дължимият данък от С. И. за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г. е в размер на 3070. 13 лева. За да достигне до това заключение вещото лице е използвало механизма за изчисления на дължимите данъци и такси, така както е описан, приет и приложен в мотивите на Решение № 423 / 21.01.2020 г. на АССГ, Трето отделение, по адм. д. № 4244 / 2018 г. Съгласно заключението на вещото лице, платеният без правно основание ДНИ от С. И. за двата търговски обекта възлиза на сумата от 8765. 52 лева (съгласно таблица 4.1 от ССЧЕ). Вещото лице включва в тази сума и данъка, платен от физическото лице С. И. за 2023 г. и 2024 г.

Вещото лице Ж. е посочила, че ако се вземе за данъчна основа данъчната оценка за правото на ползване на двата обекта, и тази основа се умножи по 1. 875 промила, се получават следните резултати: ДНИ за 2017 г. общо в размер на 836. 47 лева (данъчна оценка на правото на ползване 415 425. 24 лева + 30 691. 84 лева х 1. 875 промила); ДНИ за 2018 г. 836. 47 лева (данъчна оценка на правото на ползване 415 425. 24 лева + 30 691. 84 лева х 1. 875 промила); ДНИ за 2019 г. общо в размер на 777. 70 лева (данъчна оценка на правото на ползване 386 286. 99 лева + 28 487. 80 лева х 1. 875 промила); ДНИ за 2020 г. общо в размер на 233. 30 лева (данъчна оценка на правото на ползване 384 326. 15 лева + 28 343. 19 лева х 1. 875 промила); ДНИ за 2021 г. общо в размер на 52. 87 лева (данъчна оценка на правото на ползване 28 198. 59 лева х 1. 875 промила).

По отношение на ТБО вещото лице Ж. посочва, че ако за данъчна основа се приеме данъчната оценка на имотите и това се умножи по 1. 6 промила, се получават следните резултати: за 2017 г. ТБО в размер на 3285. 58 лева (данъчна оценка 2 053 487 лева x 1. 6 промила); за 2018 г. ТБО в размер на 3285. 58 лева (данъчна оценка 2 053 487 лева x 1. 6 промила); за 2019 г. ТБО в размер на 3055. 13 лева (данъчна оценка 1 909 454 лева x 1. 6 промила); за 2020 г. общо ТБО в размер на 916. 64 лева; за 2021 г. ТБО общо в размер на 207. 92 лева.

Съгласно посочената експертиза С. И. е платил за двата търговски обекта и за посочения период по банкова сметка на Столична община ТБО в общ размер на сумата от 35 258. 57 лева (таблица 4.3 и таблица 4.4. от допълнителната ССЧЕ). Дължимата ТБО от С. И. за целия период 01.01.2017 г. – 31.12.2021 г. за двата търговски обекта общо в размер на 12 062. 08 лева. Съгласно допълнителната ССЧЕ платената без правно основание ТБО от С. И. за тези два обекта и за период 2017 – 2024 г., възлиза общо на сумата 17 902. 81 лева.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна настоящият състав намира следното:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация, в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и е допустима за разглеждане.

Спорният по делото въпрос е дали са налице недължимо платени суми за такса битови отпадъци и ДНИ от жалбоподателя в периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2022 г., подлежащи на прихващане/възстановяване по реда и в производството по чл. 128 и сл. от ДОПК. Казано по друг начин - надвнесени ли са от данъчно задълженото лице С. И. суми за ДНИ и ТБО за двата търговски обекта, и ако отговорът е положителен – какъв е техният размер. За да се даде отговор на този основен въпрос обаче, по необходимост трябва да се даде отговор на въпроса какъв е размерът на задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за спорния финансов период и какъв е размерът на вече внесените (платени) от И. суми с предназначение за ДНИ и ТБО. Фактът, че И. е платил в определен размер ДНИ и ТБО за периода 2017 – 2022 г., макар и да е смятал, че не ги дължи в такъв размер, преклудира възможността спрямо него да се издаде АУЗД. Именно затова, въпреки че той е поискал, по отношение на него втори АУЗД не е бил издаден. Ако несъгласието на задълженото лице с размера на публичните му задължения го мотивира да не плати, то тогава АУЗД се издава *ex officio* в съответствие с чл. 107, ал. 3, изр. 3 – то от ДОПК. Ако задълженото лице е платило ДНИ и ТБО без да е съгласно с размера на задълженията, но за да избегне последиците от забавата, то редът за защита е този по чл. 128 и сл. от ДОПК (изцяло в този смисъл е Решение № 3705 от 13.03.2019 г. по адм. д. № 13136 / 2018 г. на ВАС, Първо отделение). Посоченото означава, че настоящият съдебен акт трябва да даде отговор и на въпроса какъв е размерът на задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за спорния период. След като се даде отговор на този въпрос, трябва да се посочи какъв е размерът на внесените от И. суми с предназначение ДНИ и ТБО. Ако внесените от И. суми са повече от дължимите, то съдът трябва да посочи налице ли са материалноправните и процесуалните предпоставки за възстановяване или прихващане по отношение на данъчно задълженото лице и ако отговорът е положителен - до какъв размер.

Жалбоподателят С. Д. И. като управител на „Бой мар 2011“ ООД е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/02. 02. 2016 г. и партиден №7212F32690 за покупка на недвижим имот в [населено място], [улица] като се декларира търговски обект/магазин на ет. 2 с площ от 1732.39 кв. м. с отчетна стойност 1 450 000 лева и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м. с отчетна стойност 150 000 лева. Общата отчетна стойност на двата имота е 1 600 000 лева. На 23. 02. 2017 г. е подадена коригираща декларация, като „Бой Мар 2011“ ООД учредява право на ползване за 5 г. от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2021 г. включително на С. Д. И.. Издаден е Акт за установяване на

задължение по декларация с вх. № ДЛН17 –ВКК66 - 178 – 1 / 05. 01. 2018 г., с който са установени задължения за ДНИ за 2017 г. в размер на 3884.94 лева, платени и ТБО в размер на 7740 лева, платени. С Решение № 423/21. 01. 2020 г. на АССГ, влязло в сила на 06. 07. 2020 г. АУЗД е изменен като за 2017 г. задълженията за ДНИ са определени на 840.06 лева главница и 29.99 лева лихви, а ТБО за 2017 г. е определена на 3302.17 лева главница и 131.18 лева лихви.

След издаването на Акт за установяване на задължение по декларация с вх. № ДЛН17 –ВКК66 - 178 – 1/05. 01. 2018 г. жалбоподателят С. И. е подал заявление за издаване на друг АУЗД. Той е поискал с такъв акт за двата търговски обекта да му бъдат определени ДНИ и ТБО, но за следващата 2018 г. Такъв акт не е издаден и е подадена жалба до АССГ под общия знаменател на формиран от органите по приходите на Столична община мълчалив отказ. Според АССГ по това заявление административният орган не е дължал произнасяне. Съдът е оставил жалбите на И. до съда без разглеждане. Определението е потвърдено от ВАС и е влязло в сила на дата 19.05.2018 г. На 23.05.2022 г. С. И. е подал до органите по приходите искане за възстановяване на платените без правно основание ДНИ и ТБО за двата търговски обекта. По това искане е издаден АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 30.05.2022 г. от старши инспектор в отдел „ОП“ при СО. С този акт е разпоредено връщане на част от платените от жалбоподателя суми за ДНИ и ТБО. Сумите не са обхванали целия претендиран от И. период.

Този АПВ е отменен от АССГ с Решение № 319 от 11.01.2024 г. по адм. д. № 10838 / 2022 г. Решението не е обжалвано пред ВАС и е влязло в сила. Повод за отмяна е допуснати в хода на административното производство нарушения. В изпълнение на указанията на съда, С. И. е депозирал уточнение на сумите към искането за издаване на АПВ. В резултат на извършеното уточнение от компетентните органи по приходите е издаден АПВ, предмет на настоящото дело.

Настоящият състав намира, че жалбата на С. И. е основателна, а оспореният АПВ е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗМДТ.

Режимът на прихващане в данъчното право е регламентиран в разпоредбата на чл. 128 от ДОПК, съгласно която норма недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите.

Процесуалният ред за връщане на недължимо платени местни данъци и такси е този по чл. 129 и сл. от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от ЗМДТ. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Същият ред е предвиден и за установяването, обезпечаването, събирането и обжалването на местните такси по ЗМДТ. Предвид препращащите разпоредби на чл. 4, ал. 1 и чл. 9б ЗМДТ, разпоредбите на ДОПК се приемат за приложими и по отношение на процедурата за прихващане или възстановяване на недължимо внесени местни данъци и такси, доколкото тази процедура е следствие от установяването и събирането на публичните задължения, каквито съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 и 3 от ДОПК са и задълженията за съответния вид местни данъци и такси. Допълнителен аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл. 129, ал. 4 от ДОПК, която изрично третира начина на възстановяването на суми, свързани с прилагането на ЗМДТ. Необходимо е да се посочи, че възстановяването на недължими суми, внесени от задължения субект или събрани въз основа на подадена от него декларация, се осъществява по негово искане. Общият ред за подаване на искането и компетентността на органа са предвидени и установени в чл. 129 и чл. 130 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 129, ал. 3 от ДОПК, след постъпване на искането се извършва проверка или ревизия, като в първата хипотеза, която е налице в настоящия случай, се издава АПВ, с който се уважава искането (изцяло или частично) или се постановява отказ за възстановяване или прихващане изцяло или частично на поисканите суми. Изборът на правния механизъм, чрез който да бъде установена дължимостта или недължимостта на посочените от данъчно задълженото лице суми, е изцяло в правомощията на органа по приходите.

Съдът намира, че в конкретния случай има правомощието да се произнесе относно размера на сумите за ДНИ и ТБО, които трябва да бъдат възстановени на И.. Това е така, защото сумите са платени от жалбоподателя по повод на определени от органите по приходите задължения за ДНИ и ТБО, независимо че той не е бил съгласен с размера им. Единственият правен механизъм за защита в този случай пред жалбоподателя е бил този да се подаде искане за прихващане или възстановяване до размера на сумите, които И. счита че не дължи. Недопустимо е да се иска издаване на АУЗД по реда на чл. 107 от ДОПК при положение, че сумите за ДНИ и ТБО са били вече внесени от данъчно задълженото лице.

Установено е в хода на съдебното производство, че физическото лице С. И. за двата търговски обекта е платил ДНИ и лихви за забава общо в размер на сумата от 14 988. 13 лева. С платежно нареждане от дата 26.06.2019 г. И. е заплатил ДНИ в размер на 3884. 94 лева; на дата 05.03.2020 г. е платен ДНИ в размер на 8979. 42 лева; на 30.06.2020 г. е платен ДНИ в размер на 1055. 01 лева; на 29.04.2021 г. е платен ДНИ в размер на 267. 19 лева; на дата 28.04.2022 г. е платен ДНИ в размер на 267. 19 лева; на 28.04.2023 г. е платен ДНИ в размер на 267. 19 лева; на 30.04.2024 г. е платен ДНИ в размер на 267. 19 лева.

По отношение на ТБО е платена сума общо в размер на 35 258. 57 лева, съставляваща сбор от следните платени суми: с платежно нареждане от дата 26.06.2019 г. С. И. е заплатил ТБО в размер на 7740 лева; на дата 05.03.2020 г. е заплатена сумата от 18594. 30 лева ТБО; на дата 30.06.2020 г. е заплатена сумата от 5125 лева ТБО; на дата 29.04.2021 г. е заплатена сумата в размер на 375 лева ТБО; на 30.06.2021 г. е заплатена сумата от 375 лева ТБО; на дата 28.04.2022 г. е заплатена сумата в размер на 261. 48 лева ТБО; на 30.04.2023 г. е заплатена сумата в размер на 2787. 79 лева ТБО.

Видно от Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, подадена от дружество „Бой мар 2011“ ЕООД на 02.02.2016 г., дружеството е собственик на магазин с площ от 1732. 39 кв. м. с отчетна стойност 1 450 000 лева и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м. с отчетна стойност 150 000 лева, находящи се в [населено място],[жк], [улица].

Жалбоподателят С. Д. И. е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ на 23.02.2017 г. за учредяване право на ползване върху магазин с площ от 1732. 39 кв. м. и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м., находящи се в [населено място],[жк], [улица], собственост на „Бой мар 2011“ ООД. Видно от приложения към декларацията нотариален акт № 80, том V, рег. № 20256, дело № 769/2016 г. на нотариус В. И., вещното право на ползване върху недвижимите имоти е учредено за срок от 5 години, считано от 01.01.2017 г.

В резултат на проведено административно производство е издаден Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г. Този АПВ е издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите. Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г. е издаден от компетентен орган и в предвидената за това форма, спазени са административнопроизводствените правила, но неправилно е бил приложен материалният закон.

В разпоредителната част на оспорения акт е посочено, че при така направените констатации на публичните общински задължения на лицето С. Д. И. за ДНИ и ТБО, ведно със законните лихви,

се отказва възстановяване на посочената в искането сума от 21 332. 22 лева. Посочено е още, че се възстановяват недължимо платени и събрани суми в общ размер на 7764. 43 лева (3044. 88 лева ДНИ + 107. 60 лева лихва ДНИ + 4437. 83 лева ТБО и 174. 12 лева лихва за ТБО). В тази си част оспореният пред съда АПВ е влязъл в сила, доколкото представлява благоприятен финансов акт.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, дейностите по установяване, обезпечаване и събиране на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. В Глава XIV от ДОПК са регламентирани два способа за установяване на задължения за данъци и здравноосигурителни вноски: предварително установяване на задължения по декларация по реда на Раздел I, глава IX от ДОПК и установяване с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК-Раздел II, глава XIV от ДОПК.

Законът за местните данъци и такси в приложимата му редакция (изм. ДВ. бр. 98 от 14 Декември 2010 г.) в чл. 14 задължава за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право да уведоми за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подаде данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1, т. е. в двумесечен срок.

Според разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, данъчно задължени лица за данък върху недвижимите имоти са собствениците на тези имоти. При учредено вещно право на ползване данъчно задължено лице е ползвателят (ал. 3 на чл. 11 от ЗМДТ). Разпоредбата на чл. 13 от ЗМДТ предвижда, че данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. В Наредбата на Столичен общински съвет за определяне на размера на местните данъци (допълнена с Решение № 674 по Протокол № 23 от 29.09.2016 г.) в чл. 8, ал. 3 е преповторена съответната разпоредба от ЗМДТ: При учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.

В Приложение № 2 към ЗМДТ (изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г. – приложима редакция за отделните периоди) са предвидени съответни разпоредби за данъчна оценка на недвижимите имоти, а именно:

Член 2. Недвижимите имоти или части от тях се оценяват, без да се отчита влиянието на ограничения и тежести.

VII. Данъчна оценка на правото на ползване.

Чл. 23. (1) Данъчната оценка на вещното право на ползване (ДОПП) се определя в левове по следната формула:

ДОПП = ДО x Кс, където:

ДО е данъчната оценка на имота или на част от него в левове, върху който се учредява правото;

Кс - коефициент, отчитащ срока, за който е учредено правото, с точност до три знака след десетичната запетая.

Кс = (1 - 1,05⁻ⁿ), където "n" е броят години, за които е учредено правото. Коефициентът не може да бъде по-голям от 0,900.

(2) Когато правото на ползване е учредено за неопределен срок, броят години, за които е учредено правото, се изчислява, като от 70 се извади възрастта на ползвателя, а ако те са повече от един - възрастта на най-младия. Когато ползвателят е на повече от 70 години, за брой години се приемат 5.

(3) Когато е учредено право на ползване на предприятие за неопределен срок, коефициентът, отчитащ срока, е 0,900.

(4) В случаите, в които е необходимо да се получи текуща оценка на правото на ползване броят години "n" се определя за оставащия период, считано към датата, за която е необходима оценката.

Чл. 24. Данъчна оценка на правото на собственост при учредено вещно право на ползване се намалява с данъчната оценка на правото на ползване за оставащия период, считано към датата, за която е необходима оценката.

Редакцията на тези разпоредби е приложима по отношение на целия финансов период, който попада в обхвата на оспорения от С. И. АПВ. Всъщност по отношение на разпоредбите на чл. 23 – 24 от Приложение № 2 към ЗМДТ за периода 2017 – 2022 г. не са били осъществени нормативни промени.

Съгласно разпоредбата на чл. 62 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се заплаща от лицата по чл. 11, следователно, при учредено право на ползване такса заплаща ползвателят на имота, ако ползва услугите, изброени по-горе.

Според приложимата за отделните данъчни периоди редакция на чл. 67 от ЗМДТ, размерът на таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. Когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, която не може да бъде данъчната оценка на недвижимите имоти, тяхната балансова стойност или пазарната им цена. При определяне размера на таксата в зависимост количеството на битовите отпадъци се включват разходите по чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3. Таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет.

В Наредба на Столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (в ред. изм. с Решение № 673 по Протокол № 23 от 29.09.2016 г.) за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване по реда на чл. 22, т. 1, предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. Освен таксата по ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.

В общия случай такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите като разпределението на размера на промила е, както следва:

1. за сметосъбиране и сметоизвозване;
2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;
3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Разпоредбата на чл. 27 от Наредбата на Столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предвижда, че таксата за битови отпадъци за

имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е както следва:

1. за сметосъбиране и сметоизвозване;
2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения;
3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, които са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година.

Съгласно чл. 28 от НСОСОАМТЦУПСО (Доп. - Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г.), когато се установи, че декларираните по този раздел обстоятелства не отговарят на действителните, таксата се определя съобразно последните, отразени в констативен протокол, съставен от упълномощени от кмета на Столична община лица.

Предвид посочената правна уредба, в настоящият случай трябва да се разграничат задължението на собственика на имотите "БОЙ – МАР 2011" ЕООД да заплаща ДНИ и ТБО, от една страна, и задължението на физическото лице С. Д. И., от друга, като се има предвид, че дружеството – собственик е учредило вещно право на ползване на физическото лице. Административният орган (органът по приходите) не е направил това разграничение, независимо че С. И. е подал изрична декларация по чл. 14 от ЗМДТ на 23.02.2017 г., с която е декларирал учреденото в негова полза право на ползване върху имотите. Междувременно на дата 20.06.2017 г. дружеството „БОЙ – МАР 2011“ ЕООД е декларирало пред СО – район Л. същото обстоятелство. Неправилно е бил приложен материалният закон, като с целия изчислен като за собственик размер на данъка и таксата за битови отпадъци е било задължено само и единствено физическото лице, в чиято полза е имало учредено вещно право.

Съдът намира, че по отношение на ДНИ за двата обекта като данъчна основа е била приложима данъчната оценка на правото на ползване, а приложимата данъчна ставка е 1. 875 промила. Според настоящия състав, при изчисление на дължимия от физическото лице С. И. ДНИ за данъчна основа трябва да се приеме данъчната оценка на учреденото право на ползване. По отношение на С. И. в качеството му на физическо лице отчетната стойност на двата недвижими имота (двата търговски обекта) не се прилага. Тази стойност е част от счетоводните регистри на дружество „Боймар 2011“ ЕООД.

По отношение на ТБО данъчно задължено лице е само С. Д. И.. Доколкото той е физическо лице трябва да се спазват разпоредбите на ЗМДТ, предвидени за заплащане на ТБО от физически лица за нежилищни имоти, а именно – приложимата база (данъчна основа) е данъчната оценка на правото на собственост на търговския обект, а тарифната ставка е в размер на 1. 6 на хиляда. За данъчна основа не трябва да се взема предвид отчетната стойност на двата обекта. Приложим по отношение на С. И. е чл. 27 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО, приета с Решение № 894 по протокол № 93 от 23.11.2006 г. Съгласно тази разпоредба, за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия дължимата ТБО е 1, 6 промила, изчислени върху данъчната оценка на имотите. Разпределението е както следва: 0. 50 промила за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци; 0. 57 промила за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; 0. 53 промила за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

При съобразяване с това тълкуване на материалноправните и процесуалните данъчни разпоредби съдът намира, че дължимата от С. И. сума за ДНИ за двата търговски обекта на [улица] за 2017 г. е 836. 47 лева. Сумата е формирана като сбор от ДНИ за магазин 778. 92 лева и ДНИ за офис в размер на 57. 55 лева. (таблица № 1.1. от заключението на вещото лице). Данъчно задълженото лице е внесло общо сумата от 4602. 03 лева (ДНИ и лихви за забава). За тази година е възстановена сумата от 3152. 48 лева. Получава се разлика за възстановяване в размер на 455. 07 лева.

Дължимата от С. И. сума за ДНИ за двата търговски обекта за 2018 г. е 836. 47 лева. Формирана е като сбор от 778. 92 лева ДНИ за магазин и 57. 55 лева ДНИ за офис. Данъчно задълженото лице е внесло сумата от 3866. 82 лева и 592. 38 лева (ДНИ и лихви за забава) или общо сумата от 4459. 20 лева. Дължимата сума е 836. 47 лева (ДНИ) и 131. 46 лева (лихви за забава). Получава се разлика за възстановяване в полза на И. в размер на 3491. 27 лева (таблица 4.1. от заключението на вещото лице).

За финансовата 2019 г. сумата за ДНИ е 777. 70 лева. Формирана е като сбор от 724. 29 лева ДНИ за магазин и 53. 41 лева ДНИ за офис. От данъчно задълженото лице са внесени сумите от 3615. 33 лева (ДНИ за 2019 г.) и 187. 80 лева (лихви за забава 2019 г.) или общо сумата от 3803. 13 лева. Дължимата сума е 821. 55 лева (777. 70 лева + 43. 85 лихви за забава). Получава се разлика за възстановяване в полза на И. в размер на 2981. 58 лева (таблица 4.1. от заключението на вещото лице).

За 2020 г. сумата е в размер на 233. 30 лева. Формирана е като сбор от 180. 15 лева ДНИ за магазин за първото тримесечие и 53. 14 лева ДНИ за офис за цялата година. Данъчно задълженото лице е внесло сумата от 1055. 01 лева (ДНИ за 2020 г.) Получава се разлика за възстановяване в полза на И. в размер на 821. 71 лева.

За 2021 г. ДНИ е в размер на 52. 87 лева само по отношение на офис. Внесена е сумата от 267. 19 лева. Сума за възстановяване в размер на 214. 32 лева.

Общият размер на задълженията за ДНИ е равен на 3070. 13 лева.

Съответно на тези правни изводи, съдът приема, че в тази си част оспореният АПВ е незаконосъобразен. Налице са доказателства, че искането на жалбоподателя за възстановяване на сумата е основателно до размера на сумата от 7963. 95 лева. Към тази сума трябва да се добави и сумата от 267. 19 лева, която е формирана като ДНИ за 2022 г. Тази сума попада в обхвата на оспорения АПВ, като по отношение на искането на И. е формиран отказ от възстановяване за 2022 г. По отношение на 2022 г. С. И. не е имал качеството на данъчно задължено лице, доколкото вече не е бил носител на правото на ползване.

Сумата съответства на сумата, посочена от вещото лице в таблица 4.1. от допълнителното заключение (л. 430 от делото). Заключениеето на вещото лице съдът кредитира изцяло като обосновано на доказателствата по делото.

На следващо място, съдът намира, че общо дължимата сума от С. И. за ТБО за двата търговски обекта на [улица] 12 062. 08 лева. По години сумите са следните: за 2017 г. – 3285. 58 лева; за 2018 г. – 3285. 58 лева; за 2019 г. - 3055. 13 лева; за 2020 г. – 916. 64 лева (сбор от 759. 90 лева + 156. 74 лева); за 2021 г. - 207. 92 лева. (таблица 2.1. от заключението на вещото лице). Общата дължима сума за ТБО, като се имат предвид и лихвите за забава, възлиза на 12 062. 08 лева. (таблица 4.3. от заключението на вещото лице, л. 431 от делото).

Съответно на тези правни изводи, съдът приема, че в тази си част оспореният АПВ е незаконосъобразен. Налице са доказателства, че искането на жалбоподателя за възстановяване на сумата е основателно до размера на сумата от 14875. 02 лева. Сумата съответства на сумата, посочена от вещото лице в таблица 4.3. от допълнителното заключение (л. 431 от делото). Към

тази сума трябва да се добави и сумата от 240 лева ТБО за 2022 г. Тази сума попада в обхвата на оспорения АПВ, като по отношение на искането на И. е формиран отказ от възстановяване за 2022 г. По отношение на 2022 г. С. И. не е имал качеството на лице, което дължи такса битови отпадъци (ТБО), доколкото вече не е бил носител на правото на ползване.

Съдът намира, че по отношение на посочените по – горе суми (8230. 19 лева за ДНИ и 15115. 02 лева за ТБО) са били налице материалноправните предпоставки, предвидени в съответните разпоредби от материалния Закон за местните данъци и такси (ЗМДТ), за издаване на АПВ, със съдържанието, поискано от заявителя С. И..

Конкретният случай попада в хипотезата на чл. 160, ал. 3 от ДОПК. Естеството на акта (АПВ) не позволява след неговата отмяна решаването на делото по същество. Това е така, доколкото съдът не разполага с информация дали жалбоподателят И. няма други публични задължения, които да попадат в приложното поле на института на прихващането. Възможно е междувременно да са възникнали нови факти и обстоятелства, които само административният орган би могъл да вземе предвид при поредното произнасяне след връщането на административната преписка. Оспореният в настоящото производство АПВ трябва да се отмени, а преписката да се върне на компетентния орган по приходите в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л. за произнасяне по искането за прихващане и възстановяване, подадено от С. Д. И., при спазване на дадените в мотивите на настоящия съдебен акт задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона (чл. 160, ал. 3 от ДОПК).

Във връзка с всичко посочено дотук, настоящият съдебен състав намира, че трябва да отмени АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите, връчен на дата 03.07.2024 г. чрез ССЕВ, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община на основание чл. 156, ал. 4 от ДОПК, поради непроизнасяне в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК по подадена жалба вх. № СФД22 – ГР94 – 2366 / 17 / 04.07.2024 г. срещу АПВ СФД22 - ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя трябва да се присъдят направените пред настоящата инстанция съдебно-деловодни разноски по опис в размер на 4660 лева, от които 10 лева държавна такса, 500 лева депозит за вещо лице, доплатен депозит за основна ССчЕ в размер на 30 лева, заплатен депозит за допълнителна експертиза в размер на 400 лева, доплатен депозит в размер на 165 лева и 3555 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Не е основателно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, определено под минималния размер, съобразно материалния интерес и чл. 8, ал.1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1от 9 юли 2004 г. за размерите на възнагражденията за адвокатска работа.

С оглед на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. И., АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366 / 12 /30.04.2024 г., издаден от старши инспектор в отдел „Л.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община като орган по приходите.

ИЗПРАЩА административната преписка на орган по приходите в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л. за произнасяне по искането за прихващане и възстановяване, подадено от С. Д. И. за издаване на АПВ, при спазване на дадените задължителни указания по

тълкуване и прилагане на закона.

На основание чл. 174 от АПК съдът определя срок за произнасяне на административния орган от 30 дни.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Д. И., [ЕГН], сумата от **4660 лева**, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.